

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun

judecînd în ședință fără participarea părților recursul ordinar declarat de avocatul Nicolai Vișnevski în numele inculpatei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui

Simcenco Ana Albert, născută la
09.09.1986, originară și domiciliată în or.
Basarabeasca, str. Prieteniei 57,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.07.2014-05.05.2015;

Instanța de apel: 26.06.2015-13.10.2015;

Instanța de recurs: 11.12.2015-16.02.2016.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Basarabeasca din 05 mai 2015, Simcenco Ana a fost recunoscută vinovată în baza art. 207 Cod penal la 2 (doi) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei.

În temeiul art. 90 Cod penal pedeapsa cu închisoare stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 (unu) an.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Simcenco Ana deținînd viza de reședință și fiind locuitoare a or. Basarabeasca, str. Prieteniei nr. 57 și conform hotărîrii Judecătoriei Basarabeasca din 23.03.2012, a fost stabilit locul de trai a copilului ei minor, Simcenco Leila Sergiu, a.n. 02.08.2010, avînd scopul de a-și scoate ilegal copilul Simcenco Leila din țară, pentru ca în acest fel să-și stabilească lor un alt domiciliu în Republica Turcia, la data de 17.09.2013, fără a-și informa fostul soț și pe tatăl copilului menționat, Simcenco Sergiu, a.n. 14.09.1985, s-a adresat la BEDP Basarabeasca cu cerere pentru eliberarea pașaportului Republicii Moldova copilului Simcenco Leila, respectiv la 19.09.2013 fiindu-i eliberat pașaportul dat, iar la

27.09.2013 ea împreună cu copilul Simcenco Leila, tăinuind că scopul lor este de-a pleca să se domicilieze în străinătate colaboratorilor Departamentului Poliției de Frontieră, pentru ca în acest sens să nu fie obligată să prezinte declarația scrisă a ambilor părinți a copilului Simcenco Leila, autenticată notarial, că consimt ca copilul lor Simcenco Leila să domicilieze în străinătate, pe care ea nu o avea, au părăsit teritoriul Republicii Moldova prin PTF „Aeroportul Internațional Chișinău”, ruta Chișinău - Istanbul, unde în Republica Turcia la solicitare ei i s-a eliberat de către Direcția de Securitate din orașul Istanbul permis de ședere prin care i se stabilea reședința pe adresa EMNIYETEVLERI MAH. PEHLIVAN SK. NO. 7/6 KAGITHANE/IST, pentru perioada de timp cuprinsă între 27.10.2013 pînă la 24.04.2014, unde de altfel s-au și aflat acestea pînă la 28.04.2014, ea astfel încălcînd prevederile art. 1 alin.(4) a Legii nr. 269 din 09.11.1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova: „în cazul în care minorul pleacă să se domicilieze în străinătate, este necesar consimțămîntul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror semnături se legalizează notarial”.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel inculpata Simcenco Ana potrivit căruia solicită casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare.

În argumentarea apelului declarat s-a invocat că:

- în acțiunile sale nu se conțin elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 207 Cod penal;

- urmărirea penală nu trebuia să fie pornită, iar instanța de judecată urma să fie încetată deoarece conform pct. 1) al art. 275 Cod de procedură penală nu există faptul infracțiunii, iar conform pct. 3) al aceluiași articol din Codul de procedură penală - fapta nu întrunește elementele infracțiunii;

- nu este expusă informația privind declarațiile reprezentantului părții vătămate Simcenco Vasilisa;

- instanța de fond a constatat că: ”latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 207 Cod penal este persoana fizică responsabilă care, la momentul săvîrșirii infracțiunii nu a atins vîrsta de 18 ani, indiferent dacă este cetățean al Republicii Moldova, cetățean al unui stat sau apatrid”. Menționează, că prevederile art. 207 Cod penal stabilesc o altă latura obiectivă a acestei componențe de infracțiune, decît cea invocată de instanță;

- conform Hotărîrii Guvernului RM nr. 376 din 06.06.1995 cu modificările ulterioare din 12.11.2004 în baza Hotărîrii Guvernului – nr. 1244, ”în cazul în care instanța de judecată a stabilit locul de trai al copilului minor cu unul din părinți, pentru eliberarea pașaportului cetățeanului RM este necesară prezentarea declarației anume acestui părinte, semnătură căruia se legalizează notaria”, în cazul dat, conform hotărîrii Judecătoriei Basarabeasca din 23.03.2012, locul de trai al copilului minor Simcenco Leila Sergiu, a.n. 02.08.2010 a fost stabilit cu mama copilului. Declarația pentru eliberarea pașaportului cetățeanului RM perfectat pe numele fiicei a fost legalizată legitim la notarul Liubovi Gîrbova la data de 13.09.2013;

- instanța de fond incorect a interpretat prevederile legislației, care reglementează necesitatea consimțământului al ambilor părinți pentru plecarea cu copilul minor în străinătate. În realitate, conform legislației nominalizate, consimțământul ambilor părinți este necesar numai în cazul ieșirii copilului minor din Republica Moldova în străinătate pentru traiul permanent. În cazul dat, a ieșit cu fiica Simcenco Leila pentru aflarea temporară la mare în Republica Turcia. Călătoria cu fiica în Turcia era necesară pentru că la 12.10.2012 ea s-a îmbolnăvit de o alergie și toți medicii au recomandat să plece la mare. Simcenco Serghei - tatăl copilului, la acel moment a avut restanță mare la plata sumelor pentru întreținere, fapt confirmat prin documentele executorului judecătoresc anexate la materialele cauzei. Documentele medicale privind starea fiicei Leila au fost examinate de instanța de judecată și la fel sunt anexate la materialele cauzei. Mama sa Șihova Valentina se afla în Turcia și în septembrie 2013 a avut posibilitatea de a pleca cu copilul la mare și pentru a-i acorda asistența medicală necesară. La 27.09.2013 a plecat în Turcia, iar la 28.04.2014 s-a întors împreună cu fiica în Republica Moldova. La aflarea în Turcia a primit o viză, la expirarea căreia a părăsit țară. La ieșirea din Republica Moldova prin aeroportul internațional Chișinău a prezentat colaboratorilor poliției de frontieră toate documentele necesare și a trecut controlul respectiv fără careva observații și încalcări. Niciodată nu a avut scopul de a scoate ilegal copilul din țară și a pleca cu copilul pentru domicilierea permanentă în străinătate;

- martorul Turutea Sofia - specialist principal al direcției de protecția drepturilor copilului din or. Basarabeasca a explicat în ședința de judecată că a fost întocmit un grafic de vizitare a fiicei Leila cu tatăl ei Simcenco Serghei în perioada din 06.04.2012 până la 02.08.2012. Un alt grafic nu există și nici nu a fost întocmit.

- martorul Șevcenco Eudochia, executorul judecătoresc a explicat că nici Simcenco Vasilisa nici Simcenco Serghei până la 27.09.2013 nu s-au adresat pentru întrevvedere cu copilul Simcenco Leila. Tatăl copilului Simcenco Serghei s-a aflat mult timp peste hotarele țării, în special în or. Sank Petersburg și nu a căutat întrevederi cu copilul, nu a participat la examinarea cauzei și a transmis o procură pentru reprezentarea intereselor sale mamei lui, Simcenco Vasilisa.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, s-a dispus respingerea apelului ca nefondat cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1 În argumentarea soluției adoptate instanța de apel, audiind opinia participanților la proces, examinând materialele cauzei penale, a considerat că vina inculpatei în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin probele cercetate în cadrul ședinței, și anume: declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate Simcenco Vasilisa, martorilor Turutea Sofia, Șevcenco Eudochia, materialele cauzei: ordonanța de începere a urmăririi penale din 28.01.2014 (f.d. 1, vol. I); cererea lui Simcenco Serghei (f.d.10, vol. I); plîngerea lui Simcenco Serghei (f.d.14, vol. I); încheierea executorului judecătoresc din 15.03.2012 (f.d.15, vol.I); informația de la ÎS „Cris Registru”, prin care se comunică că la 19.09.2013 pe numele Simcenco Leila, născută la 02.08.2010 a fost eliberat pașaportul cetățeanului RM B 1652772 în

conformitate cu prevederile art. 42 lit. g al HG nr. 125 din 18.02.2013 (f.d.21, vol. I); cererea pe numele Simcenco Leila și cererea - chestionar pentru eliberarea pașaportului (f.d.22, vol.I); cererea chestionar pentru eliberarea pașaportului (f.d.23, vol. I); declarația Anei Simcenco autentificată de notarul Liubovi Gîrbova la 13.09.2013, prin care dă deplinul acord în legătură cu perfectarea și eliberarea pașaportului pentru plecarea peste hotarele Republicii Moldova pe numele fiicei sale minore Simcenco Leila (f.d.26, vol.I); informația de la Departamentul Poliției de Frontieră privind traversarea frontierei de stat de către Simcenco Ana și Simcenco Leila la data de 27.09.2013 prin PCTF AEROPORT (f.d.29); informația de la Departamentul Poliției de Frontieră privind părăsirea teritoriului țării de către Simcenco Ana și Simcenco Leila (f.d.31, vol.I); informația DASPF Basarabeasca cu privire la deciziile adoptate privind stabilirea graficului de întrevederi (f.d.39, vol.I); informația executorului judecătoresc cu privire la încasările pensiei alimentare de la Simcenco Serghei în folosul Anei Simcenco pentru întreținerea fiicei Leila (f.d.42, vol.I); ordonanța de recunoaștere ca parte vătămată (f.d.61, vol.I); ordonanța de ridicare (f.d.86, vol.I); procesul-verbal de ridicare (f.d.87, vol.I); xerocopia vizei de ședere în R. Turcia pe numele Simcenco Ana (f.d.88, vol.I); permisul de ședere pe numele Simcenco Ana tradus în limba de stat (f.d.100-101, vol.I); xerocopia pașaportului pe numele Simcenco Leila (f.d.102, vol.I); xerocopia tichetelor de avion (f.d.103, vol.I); procesul-verbal de examinare a permisului de ședere pe numele Simcenco Ana pe teritoriul Turciei (f.d.126, vol.I); ordonanța de recunoaștere și de atașare a corpurilor delict, prin care se recunoaște ca corp delict permisul de ședere numărul 31/554090 seria B N:425369 pe numele Simcenco Ana (f.d.127, vol.I); procesul-verbal de examinare a biletelor de avion (f.d.129, vol.I); ordonanța de recunoaștere și de atașare a corpurilor delict (bilete de avion) (f.d.130, vol.I); ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț (f.d.133, vol.I); ordonanța de punere sub învinuire (f.d.155, vol.I).

Colegiul penal, ținând cont de materialele cauzei penale cercetate a constatat cu certitudine că inculpata Simcenco Ana a comis infracțiunea imputată ei, iar acțiunile acesteia au fost corect calificate și se încadrează în baza art. 207 Cod penal după indicii calificativi „scoaterea copilului din țară pe altă cale ilegală în scopuri altele decât cele indicate la art. 206 ”.

Totodată declarațiile inculpatei au fost apreciate de instanța de apel ca fiind critice, deoarece ele se combat integral de către întreaga sistemă de probe care a fost analizată, acestea fiind considerate o metodă de apărare, înaintată de Simcenco Ana cu scopul de a fi achitată.

Colegiul a mai menționat că argumentele expuse în apel nu pot fi reținute ca temei justificativ de casare a sentinței contestate, considerându-le neîntemeiate.

Referitor la pedeapsa stabilită, Colegiul a reținut că instanța de fond corect a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana inculpatei care se caracterizează pozitiv la locul de trai, la evidența

medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior nu a fost judecată, nu este angajată în câmpul muncii, are la întreținere un copil minor de vîrstă preșcolară, iar circumstanțe atât agravante cît și atenuante nu au fost stabilite.

Astfel s-a stabilit că just instanța de fond a considerat că nu este rațional ca inculpata să execute real pedeapsa stabilită, fiind rezonabil de suspendat executarea pedepsei stabilite în conformitate cu art. 90 Cod penal.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Nicolai Vișnevski în numele inculpatei, invocînd temeiurile prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 4),6),8) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea lor cu emiterea unei noi hotărîri de achitare în privința inculpatei.

În motivarea recursului avocatul a indicat:

- instanța de judecată urma să înceteze cauza penală dată deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii, or inculpata nu a avut intenția de a pleca în Turcia cu fiica pentru domiciliu permanent, însă doar pentru aflarea temporară la mare;

- pașaportul fiicei Leila a fost solicitat și eliberat în conformitate cu Hotărîrea Guvernului RM nr. 376 din 06.06.1995 cu modificările ulterioare din 12.11.2004 în baza HG nr. 1244, totodată instanțele de fond nu au dat o apreciere justă declarațiilor martorilor audiați pe cauză;

- conform art.1 alin.(4) al Legii nr. 269 din 09.11.1994 Cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, consimțămîntul ambilor părinți este necesar numai în cazul ieșirii copilului minor din Republica Moldova în străinătate pentru traiul permanent;

5.1 Pe marginea recursului declarat, procurorul a depus referință pronunțîndu-se pentru respingerea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece autorul critică aprecierea probelor administrate, care ține de starea de fapt a cauzei, stabilirea căreia este de competența instanțelor ierarhic inferioare, iar un asemenea temei nu poate servi pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

6. Judecînd recursul ordinar și verificînd legalitatea hotărîrilor atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *judecînd recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.*

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit evidențiază că avocatul - recurent în recursul declarat indică drept temeiuri de casare pct. 4),6),8) și 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, cînd participarea lor era obligatorie potrivit legii, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată este expusă neclar, în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii și cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține, că temeiurile invocate nu și-au găsit confirmarea în cauza dată. Starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanțele de fond, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărîrii atacate.

La acest capitol Colegiul indică că, recurentul în recursul declarat a indicat alin. (1) pct. 4) al art. 427 Cod de procedură penală, normă de drept ce prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, cînd participarea lor era obligatorie potrivit legii.* Astfel, recurentul nu a concretizat în lipsa cui a avut loc judecata, or, Colegiul lărgit verificînd materialele cauzei a constatat că examinarea cauzei în instanța de fond a avut loc cu participarea procurorului, inculpatei, avocatului acesteia, translatorului și reprezentantului părții vătămate Simcenco Sergiu, Simcenco Vasilisa, împuternicită prin procura din 31.10.2014, ultima fiind recunoscută în calitatea respectivă în baza încheierii judecătorești din 06.11.2014 (f.d. 208-209, vol.I). Ulterior în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, judecata de asemenea a avut loc cu participarea procurorului, inculpatei, avocatului Nicolai Vișneski, părții vătămate Simcenco Serghei și interpretului. Prin urmare, Colegiul lărgit a stabilit că eroarea prevăzută la art. 427 alin.(1) pct.4) Cod de procedură penală invocată de recurent, nu a fost comisă de nici una dintre instanțele ierarhic inferioare.

În privința temeiului de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, Colegiul evidențiază că temeiul dat se invocă numai în cazul cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, iar în cazul supus judecării avocatul recurent își exprimă dezacordul și cu neîntrunirea elementelor infracțiunii imputate

inculpatei, solicitînd achitarea acesteia, temei prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală. La acest capitol Colegiul lărgit menționează că în situația dată nu este clară poziția recurentului, or ultimul menționînd că nu au fost întrunite elementele infracțiunii totodată consideră și că faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Totodată, din textul recursului declarat de către avocat rezultă și dezacordul cu aprecierea probelor care denotă nevinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate.

În acest context se reține, că *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decît cea pe care materialul probator o susține.

Verificînd probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpata nu este vinovată de comiterea infracțiunii imputate, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de “*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal reține, că instanțele de fond judecînd cauza și verificînd probele în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 207 Cod penal.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul deciziei invocate în pct. **4.1** al prezentei decizii.

Instanța de recurs relevă, că argumentele avocatului recurent invocate în recurs au fost obiect de dispută atît în cadrul instanței de fond cît și cea de apel, asupra cărora instanțele de fond au formulat și au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, mai mult ca atît din textul hotărîrilor contestate se constată o motivare plauzibilă asupra acestora.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că scoaterea copilului din țară reprezintă strămutarea (trecerea) de facto a copilului peste frontiera de stat a Republicii Moldova într-o oricare altă țară străină. Pentru ca scoaterea copilului din țară să fie susceptibilă de a fi calificată potrivit art. 207 Cod penal, această scoatere a copilului trebuie să fie ilegală. Caracterul de ilegalitate a acțiunii de scoatere a copilului din țară se datorează mijloacelor sau metodelor de săvârșire a infracțiunii: acte false sau o oarecare cale ilegală. În calitate de metode de săvârșire a scoaterii ilegale a copiilor din țară pot fi menționate următoarele căi ilegale: scoaterea copiilor din țară în lipsa unor documente obligatorii sau cu folosirea unor documente nule, cu termenul expirat, străine etc., ascunderea copiilor în locuri special pregătite sau adaptate din mijloacele de transport etc.

În speță, s-a constatat că inculpata a folosit drept metodă de comitere a infracțiunii, scoaterea copilului din țară în lipsa unor documente obligatorii. Astfel conform art.1 alin.(4) al Legii nr. 269 din 09.11.1994 Cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, *”în cazul în care minorul pleacă să domicilieze în străinătate este necesar consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror semnături se legalizează notarial, iar în cazul altor reprezentanți legali – consimțământul acestora, exprimat prin decizie a autorității tutelare”*.

Potrivit art.30 Cod civil *”domiciliul persoanei fizice este locul unde aceasta își are locuința statornică sau principală. Se consideră că persoana își păstrează domiciliul atâta timp cât nu și-a stabilit un altul.”* Astfel, se consideră că minora Simcenco Leila împreună cu mama sa Simcenco Ana au domiciliat, adică au locuit timp de 6 luni în Turcia, atâta timp cât a permis Legislația Turciei. În atare situație, Colegiul consideră că inculpata urma a cere permisiunea părții vătămate Simcenco Serghei de a scoate minora Simcenco Leila din Republica Moldova.

Potrivit textului recursului, recurentul mai invocă temei de casare a hotărârilor și art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și anume, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată este expusă neclar.*

Raportînd norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

De asemenea, din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

Cu referire la cele invocate de recurent, reieșind din jurisprudența constantă a Curții Europene, Colegiul penal reiterează că motivarea hotărîrii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante

din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 207 Cod penal.

La soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele, probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor și în mod întemeiat a menținut sentința prin care a fost condamnată Simcenco Ana de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 207 Cod penal.

În concluzie Colegiul constată, că în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dând o apreciere corectă probelor administrate, examinându-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

În acest context, Colegiul penal conchide, că argumentele invocate de către avocat în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil respingerea recursului ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Nicolai Vișnevski în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, pe cauza penală în privința lui Simcenco Ana, cu menținerea deciziei instanței de apel.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 15 martie 2016.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun

OPINIE SEPARATĂ

a judecătorului Ion Guzun

(Conform art. 340 alin. (3) Cod de procedură penală pe cauza penală în privința inculpatei Simcenco Ana)

09 iunie 2015

mun. Chișinău

Prin sentința Judecătoriei Basarabeasca din 05 mai 2015, Simcenco Ana a fost recunoscută vinovată în baza art. 207 Cod penal la 2 (doi) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei. În temeiul art. 90 Cod penal pedeapsa cu închisoare stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 (unu) an.

Sentința a fost atacată cu apel de către inculpata Simcenco Ana, care a solicitat achitarea.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, s-a dispus respingerea apelului ca nefondat cu menținerea sentinței fără modificări.

Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Nicolai Vișnevski în numele inculpatei, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea lor cu emiterea unei noi hotărâri de achitare în privința inculpatei.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție 16 februarie 2016, a fost respins ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Nicolai Vișnevski în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, pe cauza penală în privința lui Simcenco Ana, cu menținerea deciziei instanței de apel.

Am semnat cu respect hotărârea menționată, dar nu sunt de acord cu soluția adoptată, astfel, avînd o altă opinie asupra soluționării recursului ordinar declarat de partea apărării.

Susținînd opinia separată, mă voi expune asupra calificării acțiunilor inculpatei Simcenco Ana.

Simcenco Ana a fost recunoscută vinovată pentru faptul, că deținînd viza de reședință și fiind locuitoare a or. Basarabeasca, str. Prieteniei, nr. 57, iar conform hotărîrii Judecătoriei Basarabeasca din 23.03.2012, a fost stabilit locul de trai a copilului ei minor, Simcenco Leila Sergiu, a.n. 02.08.2010, împreună cu ea, avînd scopul de a-și scoate ilegal copilul Simcenco Leila din țară, pentru ca în acest fel să-și stabilească un alt domiciliu în Republica Turcia, la 17.09.2013, fără a-și informa fostul soț, tatăl copilului menționat, Simcenco Sergiu, a.n. 14.09.1985, s-a adresat la BEDP Basarabeasca, cu cerere pentru eliberarea pașaportului Republicii Moldova copilului Simcenco Leila, respectiv la 19.09.2013 fiindu-i eliberat pașaportul dat, iar la 27.09.2013 împreună cu copilul Simcenco Leila, tăinuind colaboratorilor Departamentului Poliției de Frontieră, că scopul lor este de-a pleca să se domicilieze în străinătate, pentru ca în acest sens să nu fie obligată să prezinte declarația scrisă a ambilor părinți a copilului Simcenco Leila, autentificată notarial, conștientul că copilul lor Simcenco Leila, să domicilieze în

străinătate, pe care ea nu o avea, au părăsit teritoriul Republicii Moldova prin PTF „Aeroportul Internațional Chișinău”, ruta Chișinău - Istanbul, unde în Republica Turcia la solicitare ei i-a fost eliberat de către Direcția de Securitate din orașul Istanbul, permis de ședere prin care i se stabilea reședința pe adresa EMNIYETEVLERI MAH. PEHLIVAN SK. NO. 7/6 KAGITHANE/IST, pentru perioada de timp cuprinsă între 27.10.2013 până la 24.04.2014, unde de altfel s-au și aflat acestea până la 28.04.2014, astfel încălcând prevederile art. 1 alin. (4) a Legii nr. 269 din 09.11.1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova: *în cazul în care minorul pleacă să se domicilieze în străinătate, este necesar consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror semnături se legalizează notarial.*

Acțiunile lui Simcenco Ana, au fost încadrate conform prevederilor art. 207 Cod penal, după indicii calificativi „*scoaterea copilului din țară pe altă cale ilegală în scopuri altele decât cele indicate la art. 206*”.

În conformitate cu prevederile art. 113 Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Consider că, acțiunile inculpatei Simcenco Ana, nu pot fi încadrate conform prevederilor art. 207 Cod penal, ori fapta săvârșită de ea este lipsită de latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii.

Conform teorii dreptului penal, latura obiectivă a infracțiunii analizate constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă, după caz, în:

- a) acțiunea de scoatere a copilului din țară;
- b) inacțiunea de abandonare a copilului în străinătate.

În cazul dat suntem în prezența primei modalități și anume: acțiunea de scoatere a copilului din țară, care presupune strămutarea/trecerea *de facto* a copilului peste frontiera de stat a Republicii Moldova, într-o oricare altă țară. Această acțiune poate fi realizată prin scoaterea copilului din țară în baza unor acte false sau pe altă cale ilegală.

Așadar, consider că trebuie de menționat că, prin „**acte**” se înțelege, înainte de toate actele de identitate care este documentul oficial, eliberat de autoritatea competentă, care atestă identitatea, statutul juridic și, după caz domiciliul sau reședința titularului (*potrivit pct. 2 din anexa nr. 1 la Hotărîrea Guvernului pentru aprobarea Regulamentului privind eliberarea actelor de identitate și evidența locuitorilor Republicii Moldova, nr. 125 din 18.02.1194*).

În afară de actele de identitate, în acest context, trebuie reținute și alte acte ca: a) *declarația legalizată notarial al reprezentantului legal al minorului care iese din Republica Moldova privind desemnarea însoțitorului acestui minor;* b) *actul de înmatriculare la instituția de învățământ dintr-un alt stat a minorului (elev sau student), avînd împlinită vîrsta de 14 ani, care este înmatriculat la studii într-o asemenea instituție de învățământ, care iese din Republica Moldova;* c) *declarația eliberată de unul dintre părinți, autentificată notarial, care conține consimțământul acestuia pentru ieșirea din Republica Moldova a minorului (elev sau student), care a împlinit vîrsta de 14 ani și care*

este înmatriculat la studii într-o instituție de învățământ dintr-un alt stat; d) consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror măhuri se legalizează notarial, în cazul în care minorul pleacă să domicilieze în străinătate; consimțământul, exprimat prin decizie a autorității tutelare, al reprezentanților legali ai minorului, în cazul în care minorul pleacă să se domicilieze în străinătate etc.

În speța dată, inculpata nu a folosit nici un mijloc enumerat mai sus pentru comiterea infracțiunii imputate, deoarece aceasta legal fără a falsifica vreun act specificat mai sus, a traversat împreună cu fiica sa minoră hotarele Republicii Moldova, și anume în baza pașapoartelor legal deținute.

Astfel, potrivit Legii nr. 269 din 09.11.1994 cu privire la intrarea și ieșirea în Republica Moldova, copilul poate ieși de pe teritoriul țării în bază buletinului de identitate sau a pașaportului.

Altă cale ilegală de scoaterea copilului din țară presupune trecerea copilului peste frontiera vamală a Republicii Moldova, ocolind controlul documentelor legate de trecerea, ori tăinuind copilul în locuri speciale pregătite sau adoptate în acest scop, sau trecerea copilului peste frontiera de stat prin alte locuri, care l-a fel nu a fost identificat ca mijloc de comiterea a infracțiunii imputate inculpatei.

La fel, este de menționat faptul că, în acțiunile inculpatei lipsește latura subiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece aceasta se caracterizează în primul rând prin vinovăție sub formă de intenție directă, urmată de un motiv care pot fi divers, fie răzbunare, interes material sau dorința de a scăpa de victimă, etc.

Totodată, menționez că, în rechizitoriul este indicat, că inculpata a folosit drept metodă de comitere a infracțiunii, scoaterea copilului din țară în lipsa unor documente obligatorii. Astfel conform art. 1 alin. (4) al Legii nr. 269 din 09.11.1994 Cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, *„în cazul în care minorul pleacă să domicilieze în străinătate este necesar consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror semnături se legalizează notarial, iar în cazul altor reprezentanți legali – consimțământul acestora, exprimat prin decizie a autorității tutelare”*.

Astfel, este de menționat că, prin domiciliul persoanei fizice este locul unde aceasta își are locuința statornică sau principală. Se consideră că persoana își păstrează domiciliul atâta timp cât nu și-a stabilit un alt domiciliu (conform art. 30 Cod civil).

Deci, din cele specificate mai sus reiese că, inculpata cu fiica sa minoră nu și-au modificat domiciliul și nu au avut intenția de a domicilia în Republica Turcia, ci doar temporar de a se afla pe teritoriul acestei țări.

În speță, nu este demonstrată cu certitudine intenția inculpatei de a scoate minorul din țară pentru a domicilia în Republica Turcia, iar în așa caz nu se solicită acordul vizat notarial al ambilor părinți.

Din cele menționate mai sus, concluzionez că, inculpatei nu îi poate fi incriminată infracțiunea prevăzută de art. 207 Cod penal, deoarece fapta săvârșită de ea este lipsită de latura obiectivă (nu a folosit nici o care ilegală de scoatere a minorului din țară) și subiectivă a infracțiunii (nu a fost demonstrată cu certitudine intenția inculpatei de a

domicilia împreună cu fiica sa în Republica Turcia).

Reiterînd cele expuse, concluzionez, că recursul înaintat de partea apărării urma să fie admis, casată sentința Judecătoriei Basarabeasca din 05 mai 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, rejudecată cauza cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care *Simcenco Ana Albert*, urmează a fi achitată de infracțiunea incriminată conform prevederilor art. 207 Cod penal.

Pronunțată integral la 15 martie 2016.

Judecător

Ion Guzun